

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egyszerre 5 ft. — kr.
Félévre . . . 9 ft 50 kr.
Hegyedévre 1 ft 25 kr.

SZERKESZTŐSÉG:
Bécs utca, 1883. szám.
Hova a lap mellemi ré-
mél illeszkedik belemények
küldendők.

Készítők nem
vissza.

SZARVASI LAPOK

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER, VASÁRNAP.

KIADÓHIVATAL:
Szikes Antalkönyvnyom-
dája, hova az előfizetési
pénzek, hirdetések és
minden a kiadóhivatal
érdeklő közlemények
küldendők.

„Nyilatkozat”-ben egy
sor közlési díja 10 kr.
Hirdetések jutányos
áron vétetnek fel

Karácsonyi és ujévi ajándékok.

Az ajándékokkal való meglepetések és megemlékezések napja bő szüretet teremt a kereskedőknek és iparosoknak egyaránt.

A karácsonyfa alatt minden rokon, jó barát és ismerős találkozik, s a szíves megemlékezések kellemes perczeket varázsolnak elő, azokkal a sok csecsebecsékkel, melyek a karácsonyfa ezerlángú fényében cseréltetnek ki egymással ajándékképpen — kedves meglepetéseket idézve elő.

Az ajándékok kicserélése elmaradhatatlan tényezője a karácsony szent ünnepének. Az öröm ama kifejezését jelenti, hogy megszületett a kis Jézus s ime ajándékot is hozott.

Az ajándék a hála, a tisztelet, a ragaszkodás, a szeretet hű tolmácsa.

Az ajándéktárgyak maguk is bizonyos érzelmet fejeznek ki.

És nem csekély fejtörést is okoz sokaknál, vajjon szívének érzelmeit, nemes gondolkodását milyen ajándéktárggyal fejezze ki finom ízlésben: hogy az a tárgy, amely azon kívül, hogy értékével önmaga dicsekszik, maradandó emléket is biztosítson.

Az ilyen ajándék csak könyv lehet.

Műbecsével bíró, irodalmi színvonalon álló könyv. A szellemi ajándék a legbecsebb kincs. Megbecsülhetetlen vagyon, mely többet ér mint minden csecsebecse, törekeny és muló értékkel bíró tárgy.

Ha ajándékot akarunk valakinek adni, hogy azt végtelenségig értékesíthesse és élvezhesse, adjunk neki olyant, melyet csak szellem produkálhat, — könyvet.

Egy jó könyvet százszor is el lehet olvasni, tehát százszoros ajándékot adtunk.

A karácsonyi bazárnak azt a vásárját tehát ahol a magyar költők és írók szellemi munkáit vásárolhatjuk meg, első sorban keressük föl.

Vegyünk a kicsinyeknek mesélő, képes könyveket, a nagyobbaknak tanulságos és erkölcsnemesítő elbeszéléseket, útirajzokat, verses könyveket, a komolyabbaknak tudományos könyveket.

Az ifjú, úgy a leány szó nélkül kifejezheti minden gondolatát az ajándékban, csak keresse föl költőjét, aki érzelmei szerint beszél.

És ha a külső dísz és pompának is akarunk hódolni, vegyünk meg Szana Tamás „Magyar Művészek Albuma”-t mely e tekintetben is páratlanul áll a magyar irodalomban.

Mennyi boldog és hány nemes perc élvezete van öszehalmozva Pósa Lajos „Pillangók”, Bende Elek „Apa meséi” és „Kujak Andris utazásai” című könyvében. Hát Györy Vilmosnak, a kicsinyek melegen érző korán elhunyt barátjának ünnepi ajándékai („Kedves idők”, „Reggeltől estéig”, „Bimbócskáknek rózsaszálak”, „Ünnepi ajándék”, „Szép képekben kisvilág” stb.) mennyi ártatlan gyermekörömmel lettek már forrásává! Újabbán a magyar nemzet legkedveltebb humoros elbeszélője Mikszáth Kálmán is az apróságok nyelvén szólal meg „Vig órák”, „Tavaszi napfény”, „Otthon és a zöld mezőben” cz. ifj. irataiban. A felnőtteknek szánt elbeszéléseit dicsérni s ajánlani pedig valószínű abszurdum volna szemben a közönség nemesen nyilvánuló érdeklődésével.

Pulsky Ferencnek, hazánk eme kiváló publicistájának „Ábránd és Való” című, Aigner Lajos kiadásában megjelent fölötté érdekes és tanulságos művéjére már felhívjuk a közönség figyelmét. A vastag kötetű műve történelmi

adatokon nyugvó huszonhét érdekes elbeszélést tartalmaz. Csinos diszkötésben is kapható.

A szalon asztalának is lehet-e valami díszesebb dísz, mint a csinos kötött könyv, a melynek belső becsé értékesebb a terem minden butordarabjánál.

A ki a könyvet nem tekinti értékes tárgynak, abban nincs nemes erkölcs. Aki a magyar irodalommal nem törődik, az nem lehet jó hazafi.

A költészet kedvelése a legtisztább, legigazabb lelki műveltség.

Aki Vörösmarty, Petöfi, Berzsenyi, Bajza, Tompa, Arany alakjait lelki szemével maga elé varázsolhatja, az nem lehet kislelkű.

A könyv, a mely beszél, lelkesít, nemesít, oktat, tanít, tanácsot ad, a csüggedő lelkekbe biztatást csepegtet, a könnyelműt jó utra téríti, a fásult kedély hidegét fölolvastja, fölébreszti a szivekben az emberszeretetet; — a könyv, a mely él, cselekszik, hat, amelynek hangját még a gonosz is megérti, átérzi — kincsét képezi az emberiségnek, és ez a kincs csak többet ér ajándéknak, mint a szellem nélküli tárgy, melyet a mulandóság fölemeszt és nem hágy maga után semmit; míg a könyv ha betűit elrágja is a rút idő, szellemi tartalma élni fog örökké, mert az emlékezős visszatér reá.

Emlékezős adjunk könyveket!

A közbirtokosság vagyona zár alatt.
Vasárnap, t. hó 8-án reggel nem várt meglepetésre értek a szarvasi közbirtokosság tagjai. A sikerre nem vezető hosszas alkudozás után ugyanis tisztán állván a dolog, hogy a per a város és birtokosság között el nem kerülhető, a megye alispánja utasította a tiszti ügyészt, hogy az érdeklött testület minden ingó és ingatlan vagyonára zárlatot kérjen. A kir. törvényszék elrendelése folytán szombatou éjjel ide érkezett a t. ügyész s vasárnap reggel a regale vagyonát zár alá helyezte, tömeg-gondnokot, pénzürnokot nevezett ki. A dolgok eme újabb fejlődése kellemetlen helyzetbe hozta a helybeli takarékpénztárt is, mely a közbirtokosság megkeresésére a tagok kielégítése végett nagyobb összeg erejéig tette magát érintkezésbe egy fővárosi pénzülnézzel.

TÁROZA.

A KORSZELLEM.

Dr. Kontúr Bélától.
(Folytatás.)

Egy szép őszi nap épen verandájukon üldögélt Amanda. Wagnerék úri házához, melyen több volt a teher, mint a mennyit ért, kellemes gyümölcsös tartozott. A kert dísz-fára tavasz-derűt ontott az őszi nap, a virág-ágyakban a róza ezerféle változatai díszlettek, a szőlő-venyigéktől benőtt lugason tömött fűrtök kínáltak piros-színű bogyciákat, a verandán fel-futó cissus levelei rótt színt játszottak, Pigeonette és Cavill-almafák, Bergamotte-Isambert-körte fák meg vannak támasztva, különben öszeroskadnának gyümölcs terhük alatt.

Amanda egy könyvbe volt elmerülve. Nagyon szép történet olvasható, mert ajkain gyönyörteljes mosoly függött ragyogó szemében a tavasz-ég tükrözte magát. — Oly szép volt!

Olvasásából egyszer csak Ernő üdvözlése riasztá fel.

— Ön itt van?

— Igen, minthogy két helyen ugyan azon időben nem lehetek. Nem haborgatom?

— Nem.

— Szabad kérdeznem, mit olvasott?

— Találja ki.

Ernő hamarjában minden regényt felsorolt, a mi csak eszébe jutott.

— Nem, nem, nem: Andersen meséit olvastam.

A mese címe: a paradicsom tündéré. Ösmeri?

— Soha sem hallottam.

— Egy királyt a jó déli szél a paradicsomba viszen, hová minden száz évben látogat el. Ott a paradicsom tündéré lakik, fényes csillaggal szöke hajában.

— Kissé öreg lehet, ha a szél urfi minden száz évben fordul meg náluk.

— Jaj maga. Szép és ifjú a tündér. A paradicsomban száz év oly hamar mulik el, mint száz perczet. Azt nem én mondom, hanem Andersen. Ugyan miért gondolkozott úgy el?

— Én? Csupa fül vagyok. Aztán?

— A királyfi beléseret a tündér-kisasszonyba és pedig nem lett volna szabad — megfélejkedik magáról és megcsókolja.

— S aztán a tündér csókolja meg a királyfit.

— Nem úgy van. Erre összeomlik minden, a tündér, a paradicsomkert alább és alább súlyed. Sötét éjbe borul a királyfi s hideg eső hull érdekes arczára s a távol messzeségből látja fényleni elsüllyedt paradicsomát — az előhetetlen esthajnali csillag az.

— Ah, hiszen ez gyönyörű.

— És most megköszönöm, hogy szíves volt mesémet meghallgatni s meg is jutalmazom.

S ezzel gyorsan mint egy tündér lefutott a veranda lépcsőin s az egyik virág-ágyban díszlő őszi rózsabokorról letépett egy biborviola színű virágot s feltűzte az ifjú keblére.

— Aster novae Angliae-nak hívja kertészünk, az én kedvenc virágom, igénytelen s az ősz leánya, mint én.

Az ifjú öszecsókolta szép, fehér kacsóit a kedves leánynak, kit ezen naptól szívében „a paradicsom tündéré”-nek hívott.

— Sollner ur — hangzik egyszerre harsány sava az öreg professornak, ki az egyetemről jött sebbel-lobbal kijön holnap a Strahlbergre?

Sollner úrból nem kellett harapófóval kiszedni amaz ígéretet, hogy igen is velük tart, midőn megtudta, hogy az öreg tanár családostól száradékozik kirándulni.

A strahlbergi vasút elvisz majdnem a hegy lábáig mely két gúlaalakú csúcsban végződik. Maga a felhőkig érő tető azonban kényelmesen és veszély nélkül megmászható.

A vasút, mely hozzáférhetővé teszi a gráciának emez ide kirándulási helyét, két óra alatt fut végig erdőtakarta, hegyes völgyes terepen, futólág idylli völgyeket, romantikus hegy-szakadékokat, történelmi múlt-ról beszélő romokat, ezüst tükrű forrásvizeket látatva.

A panoráma, mely a hegytetőről a turista szemébe tűn, megjutalmaz minden fáradságot. Lent a szomszédos hegyekkel alkotott völgyület látszik, hol csinos kis falu terül el, tornyos kastély mellett nyugatra az alpesek vadregényes sziklái, fehér hóval borított tetők állnak, ugy merednek az ég felé, mintha szélvészről felkavart tenger hullámai váltak volna sziklaká.

Minél magasabbra ért az ismerős család, annál inkább érezte, hogy hideg van. A hús alpesi, lég piros rózsákat festett Amanda gyönyörű orczára.

Már a délnyugati gerinczről is melyen haladtak, remek kilátás nyílt meg. Az ég lassankint beborult s az öreg professornak egy idomtalan felleg vonta figyelmét magára, mely egy csethalhoz hasonlított, mely nőttön növekszik és száját feltatja.

Amanda, figyelmessé tétetvén, ragyogó szemekkel nézett a légkör páráira, melyek rohamosan hőmpölyögve csatarenddél rovdódtak össze.

— Vihar közelít — mondá Ernő — épen jókor érzük el a bimbó-házat, hol megpihenhetünk.

Szalónélet.

— Irta: Gróf Csáky Albinné. —

(Folytatás és vége.)

Oh merjünk az elaggott, rettenetesen elanyagiasodott század végtiréideiben kísérletet tenni arra, hogy „kis szikrát, parányi fényt” varázsoljunk „elrozsásodott nevére”! Ne tartuk józan eszünk méltóságán alólinak egy kis idealizmust keverni a mindennapos élet prózájába ne szégyeljük, ne palástoljuk képességünket hevüléni a széppért, jóért; oh ne legyünk már egyszer oly iróztatónak vének az érzes, lelkesítés képességében, mint a milyen fiataljaink nagy része! Ne legyünk oly blaziráltak, mintha a földnek nem volna több illatos virágai, az emberi szellemnek nem örökre megújuló, halhatatlan ifjúsága és az emberi szívnek nem örökön lángoló, lobogó, istenadta szent tüze! Nem volt azoknak sem, kik században minket megelőztek, szalónjuk ama régi párisi értelemben; de volt ama szalónokban más valami, minék szintén megvolt a maga értéke bár szűkebb körre szorítkozva, jótékony hatása inkább a családiasság jellegével bírt. Voltak a társaságoknak, egyes oly közitszeteleknek és tekintélynek örvendő, mintegy tipikus nőalakjai, kik előttkegyelőtt hajlott meg a társadalom minden tagja; kiknek halála mértékadó, felfogása törvény, minden intése halálal fogadott, és elismerése az illetőknek adott szabadságlevél volt. És ők osztogatták a jóindulatú intéseket jobbra-balra, ifjúnak, leánykának s hatalmas tényezőivé váltak ekként a társadalmi élet finomságának, a formák eleganciájának, a mi épen nem volt kárakra a lényegnek. Megnézem itt a matrónák legaldottabbikat, ki ama kor nemtője volt a pesti társaságban, báró Wenkheim Teréziát, kinek szalónjáról apáink hálas megindulással, gyermeki hódolattal emlékeznek meg, a kiből tisztelték azt, ki megőrzte és kifejezte atyáink szívében a lelki fölényt, jellemzilárságot és egyenes felfogást, melyet mi, későbbi kor szülöttei, szerettünk és bántunk bennök.

Volt aztán egy másik, szalont tartó matróna is bár ennek uralma már kevésbé anyai volt; Semsey Keglevich Éva grófnét értem, a mennyiben több lelki rokonsággal bírt az ecclesia militans-szal. Volt több ily legelő szalón, kisebb-nagyobb hatáskörű és tekintélyű; volt aztán nagy Széchenyink, kinek lángszelleme, hon-szeretete maga köré gyűjtött mindent, a mi jóra, szépre, nagyra képességet és fogékonyságot mutatott. Rajta függött mindenki, a ki honért, művészetért, irodalomért lelkesült; ő volt mintaképük, vezérük és prófétájuk.

Midőn ridag balsorunk öt körünkől kiragadta ama bús és utólagosan neimzeti fejlődésünkre néző mégis oly áldásos vizslát és passzív ellentállás korszakában, melyben a szalónok merőben szüneteltek, voltak társadalmunkban egyes kiváló tekintélyű, magas erkölcsi piedestalon álló férfiak, kiket jellemző, méltóságok megközelíthetetlen gentlemánlike voltak, az ifjúság természetesen utánastrá méltó példái állított fel; kik voltak bár jóakaró barátai, pajtásai, de tudtak szigorú mentorai megfeddőt is lenni, ha annak szükségét látták. — De elköltöztek már ők is és árván hagyták ifjú nemzedékünket, mely tapasztalt kormányos híján vitor-

— Siessünk — szól az öreg Wagner, ki fiatalabb korában szenvedélyes hegyászó lehetett — mily fontos, mily egyszerű lesz a zivatar a hegytetőn. Siessünk kedves fiatal barátom.

Nem sokára fent állottak a hegycsúcson levő gloriétten, hol a bőséges ázástól jól-rozsálú védve hallgattak az egyre közelebb és közelebb rianó dörgést. — Hatalmas szél-roham súvólva vagtatott végig az erdős hegyoldalon, melyen jobbra-balra hajlongtak a fenyő fák s egyszer-egyszer koronáikkal le majd nem a földig borultak. Sötét abrazatu felhők látható szab-séggel rohantak a hegyekről alá s mely sötétség támadt, midőn egymással homlok egyenest összecsapódtak. Majd megreped a felhő barna keble, szemvaktító fény-sugar pattan ki belőle, hegyesség-izgató dörgés hangzott utána, melyet sokszorosan vertek vissza a bércek.

— Oh mily fontos — szól Amanda, vállait egy oszlopnak vetve s csodás fény sugarzott szép arcmeiből.

Az ifjú nézte a leányt, a mint gömbölyű válláival a gloriétterre támaszkodik s gyönyörködő arccsal me-reng a harsogó zivatar fölött szép arca a villámás fényénel megdicsőültnek látszott, a kíváncsi szél-roham meg-meglebbenté ruhája fodrait...

A zivatar rövid idő múlva véget ért, a harsogó zengés egyre távolabbról jelzé magát, a sötétség elmúlt, a nap egy felhőoszlánnyon keresztül kiragyogott s környékéről megaranyozta a hegyvidéket, az or-mokat.

... S az ifjú ott állt a leány mellett, fiatal szíve telve volt a föld legszentebb érzelmével, a z utolsó szerelemmel...

(Vége köv.)

la és árboozvesztetten hanyatlik az élet tengerén. Mert lázas tevékenységű korszakot élünk, hol minden hivatás egész férfit követel, a ki szakmáján kívül idejét semmi de semmi másnak nem szentelheti. Élni kénytelen, ha politikus, kizárólag a politikanak a követelő kedve-sek e legkérlelhetlenebbjének. — ha tudós, kizáróan a tudománynak, mert olvasson tanuljon bár éjjel nap-pal, alig képes lépést tartani tudománya haladásával, — élni kénytelen, ha művész, kizárólag művészetének, mert hiszen a technika manapság már oly tökélyre vitetett, hogy a gyakorló művész összes idejét elfoglalja. Na meg élni kénytelen már épenséggel, ha sportsman, kizárólag a szent sportnak, mert — na mert ugy kívánja azt a „chie” meg „pchutte” meg a mint divik, mind a diva-tos műszó.

Szegény ifjainkkal tehát törődni, értem nevelésük-kei a magasabb értelemben, vajjon ki érne rá? — Legfeljebb azok, kiknek éppen ez a szakmájok. Csak hogy ezek meg szegények annyit voltak kénytelenek tanulni a maguk szakmájukban, annyi port nyeltek a theoría tanulmányozása mellett, hogy kissé elfásult az izük, kissé elhomályosult az élet praktikus követelményeivel szemben és így nélkülözi jelen ifjú nemzedékünk mind amaz áldott matrónák anyai vezetését, mind ama férfias erős kezeket is, melyekkel utba igazította az ifjakat mintegy 25—30 évvel ezelőtt egy Wenkheim Béla, egy Andrassy György stb.

Messe eltévelyegtem kiinduló pontomból. Mikép találjam fel immár az utat, mely visszafelé vezet? — De talán nem is lesz az olyan nehéz, hisz azzal foglal-koztam most is mivel kezdetben, azzal a mi nincs. Le-gyen tehát a mi nincs, — legyen „szalón”unk, mely igénytelen, szíves igazi veidéglatással tárva legyen meg-szokott körünk, valamint a beléjüni kívánók számára egyaránt, a hol kifáradt, nyugtát vonzó politikai eny-het és szórakozást leljen a művész, az író s más irányú lelkifrisítő tevékenységének megbeszélésében. ismerked-jenek meg ez utóbbiak színről színre az állami gépezet sokat gáncsoló, általuk eszményi szempontjukból néha kissé le is üezett — sokat meghurcolt szegény intézői-vél, és meg fognak győződni, hogy e szörnyetegek nem is oly rettenetesek, hogy van bennök valami emberi és nagyon sok szanni való, miutt-amott még valami megbecsülni, sőt bántani való is.

És ismerkedjünk meg mi is egymással, mi nők, kik csak nyelhetünk, ha komoly és magaslatos ügyekkel foglalkozó férfakkal társalkodunk, kik nem fognak ta-lán veszíteni, ha a korszak parancsokta egyoldaluságból néha-néha kibontakozni és más dominiumba is egy egy pillantást vetni alkalmuk nyílik.

E fesztelen igénytelen vendégszerető megismerke-dési lehetőség szerintem leggyorsabban volna feltalál-ható akkép, ha mi a magyar Pantheon felhívásának aláírói hetenként egy-egy délután meghatározandó órákban kitárnók ajtónkat ismerőseink számára és azoknak, kik olyanokká válni kívánnak, bemutatván magukat valami ismerősünk által. Azok ama napon és órában jöhetnek, mehetnek, a mikor akarnak, ta-nulmányozhatnak a kik akarnak, szóval megismerked-hetnek mulathatának feszélytelenül, kényük-kedvük szerint.

S minthogy francia példán kezdettem, francia szójárassal végzem mondván: „Ce n'est que le premier pas qui coûte!” — Vajjon megteszük-e ezen lépést? — Előre, bátraké a siker!

Levelezés.

Békés, 1889. decz. 13.

Kedves Szerkesztő barátom!

Hogy már egyszer lapotokra is gondoljak, egy nagy esemény megírására határozom el magamat.

De csak azért nagy esemény! mert ittkán törté-nik, s mivel éppen mostanában történt.

Szokott egyhangúságunkat a helybeli realgymn. (mert ösödöktől a meuyire visszamehetünk legalább 1860. így neveztek s mi még ehhez vagyunk szokva) tanárka-rra a tiszántúli ev. ref. egyházkerületi tanári nyugdíj alap javára 1 hó 7-én rendezett felolvasásai egybe kötött zártkörű tánczestély tartásával élenkitette meg hozzá járulván kétségteleül a h.-csabai Puresi jeles zenekarának oly kedves és vonzó játéka is. Pardonne! hát a felolvasás! Hát bizon ezt elebb említhettem volna érdeme szerinti, de megbocsát nekem illetve pen-námnak a felolvasó tanár úr hisz őt is szokta lekesíteni a jó zene, mely feledtet mindent; ez pedig már tagadhatlan hogy igen jó volt.

Visszatérek hát a kezdetre. Az estélyt Kabós Bálint tanár úr felolvasása nyitotta meg kit a szépszámmal egybegyűlt válogatott úri közönség rokonszevesen fo-gadott s midőn az emelvénnyre lépett, zajos tapsal tüntet-tet ki. Meg is felelt a hozzá fűzött várakozásnak. A majd-nem egy teljes óráig tartó terjedelmes munkában ismertette az erdélyi olahok faji viseleteiket szokásaikat és erköl-cseiket bevándorlásuktól a mai napig. A jelesen össze-állított dolgozatot általános tetszésnyilvánítások között kísérelte figyelemmel a hallgatóság s befejezéskor zajos tapsokkal tüntette ki a felolvasót.

A fiataliságnak sem kellett egyéb, alig várván a

befejezést, rázendített igazi magyaros táncz lejtéséhez fogott s kitartó tüzzel lejött a reggeli órákig.

Kitűnő kedélyhangulat uralkodván mindvégig a siker bár anyagilag nem a legfényesebbnek bizonyult is, de társadalmi szempontból semmi kíváncsi valót fenn nem hagyott s a kik elmulasztottak abban résztvenni, csak sajnálhatják.

Részt vettek a hö'gyek közül: Dr. Hajnai Istvánné, Roscher Janosné, Mezey Lajosné, Tumary Alajosné, Igaz Károlyné, Uferbach Antalné (Gyula) Nagy Józsefné (Gyula) Benedikti Józsefné és Gyuláné, Lavatka Józsefné, Emperl Ernőné dr, Henszelmann Elekne, özv. Vincze Sandorné, Schwarcz Samuné Zador Morné, Osváth Fe-renczné, Zilahy Janosné, Farkas Józsefné stb. A leányok közül: Hajnai Róza, Igaz Róza és Erzsike, Mezey Ma-riska, Uferbach Róza, Mariska és Betti (Gyula) Nagy Ilona (Gyula) Darabos Aranka (Szent-András) Vincze Mariska, Szanthó Bella, Kocsiczky Olga, Balenta Nella, Zilahy Etelka, Izabella és Harmina.

Felül fizettek: Karaes Teréz k. a. 5 frt. Irányi Dániel 2 frt. Beliczey István 2 frt. Szanthó Dezső 2frt. Dr. Hajnai István 1 frt. Miskovics Szava 50 kr.

Mint nevezeteseget meg kell említenem, hogy Gyuláról Racz Janosi népzenező Békéscsaba költözött fiaival együtt s bandát alakított, s a pár nap óta észlelt hala-dásból itelve hivatalva van versenyezni a környék előkelő zenekaraival s talán mi is elérjük, hogy a társadalmi összejöveteleknél vidéki zenére nem szorulunk.

Fogadd baráti stb.

DAPSY GÉZA.

Az Edenszínházban.

— Hírbeszélt: Egy s emtanú. —

Jujujuj! Ne jöjjön hozzám senki közel. — csupa vér a ruhám. Az Edenszínházból jövök, a hol ebbe a minutába' fejezte le a tulajdon hiteselegit az a csúf német ember. Csak nem hibába mondom én, hogy:

„Vörös kutya, vörös ló, —

Vörös ember egy se jó!”

És ezt a frakkos gazembert még szabadon hagyja a rendőrség, Hunczfut annak még a zúzaja is! Az asz-talon végig fektette azt a szerencsétlen asszonykat, mint a vallani nem akaró gonoszlevőt szoktak a déresre le-húzni, s az a sajnálni való fehérség. — ki már annyira hatalmában van az urának, hogy pusztá érintésére el-alszik, megmerül s mint egy tehetetlen lézardarab en-gedi magát a levegőben hol vízszintes, hol függő pozi-turába kommandírozni. — ez a kis német menyecske, mondom, mosolyogva hajtotta le fejét a nyaktörőre s einz-zwei drei! — a nagy kifejt kard suhintására ott volt gyilkosa kezében a médium feje egy piros kendőbe bekötve, — még jó hogy nem láthatta a közönség vég-vonaglásában a halálai küzdő abrázolatot.

Hanem egyet világletembe' mindig sajnálni fogok, hogy el nem tanultam lanchordia németjétől azt a tu-dományt, melylyel egy percz alatt el tudja tüntetni az asszonyt e föld színéről. Mar ennek sokszor hasznát venném a családi életben, mikor úgy nagyon megered az anyjukom beszélőkeje; de csak meg is tréfálnám az istenadta, ha oda szólhatnék neki hogy: „Hop-hop szó-gám change mars!” — mire ő kelme már tul volna az operenciás tengeren is. Hanem anyai bizonyos, hogy én aztán nem is sanszíroznam a Pannit olyan nagy hírtelenséggel vissza, mint Anatóli uram az ő oldalbor-dáját.

Különb az se utolsó mesterség, mikor az ember a legnagyobb hidegverrel derékon ketté fűrészei az asszonyt; az meg egy nyikkanás nélkül állja, mintha nem is az ő derekát metélnék, sőt még mosolyogva libeg ide s tova a meglábtalanított felső test. Ez már spirítizmusnak is sok, ebben már van egy jókora adag istenkísértés is.

De hát hunczut a német!

Az ő keze kosárszámra szedi elő az üres tarisz-nyából a szép friss tojást, kalapból halommal a bádog kelyhet, kézikosarat, kártyát és kisgyermek-stáffirngot, lánczozá fűzi az érczkarikat, kinnasztatja a pohárból a megjegyzelt kártyát, elő szólítja a zsákba bujtatott s lepecsételt élő embert, egy szóval csodákat mivel csak legyen a ki hisz az ő csodáiban.

Ilyenek pedig akadtak nálunk is, kivált vasárnap este elég szép számmal élvezük az Eden színház „sze-mélyzetének” csodával határos mutatványait, melyeknek egynemelyikénél bizony a háta is borzong az embernek.

Nagy kár, hogy most nem akadt senki, aki le-lepizte volna a bűvészpár schwindleriját s így az utolsó függöny legördülés után azon a hitatos meggyő-ződéssel távoztunk hogy annak a kecskeszakálnak a tulajdonosa emberfeletti erővel rendelkezik s égiekkel fraternizál. A szomszédom azt jegyezte meg hogy ha ez a német mindent tud, mért nem adták neki ki az artézi kút fűrésát — hatha jutányosabban elvállalta volna.

A' biz igaz! De mikor ez a mi előljáróságunk mindent olyan elhamarkodva csinál!...

No de —

CSITT!

— Ha érdekes hang időöltésre al-burgó lelkes Györy Gizelle változatossá természetesen tekintetében hola-estélyné

— Ké-nepek közele gyermekek — mélyében — tegye nagyot mikenk a n-esik — a s-folyik az év A Silbe r-beillenék eg-másra van o-déktárgy. La-reskedésében megelépetések a szellem al-csillogásában iró és rajzol kis iskolások nek is unna-gazdagon fel-róbb nemzed-kik meg ma-kiknek legna-pósataljos tu-tehát nagy-inkább meg-segit egy id-azoknak, kik-jóságos melé-ki fakaszt h-solyt a hala-

— Ny-óta követke-„Körösmenti” 3 példányba Lencz Istvá Ilona B. Csá-
— Az-
adatokat sz-s tájékoztat-piacz körüli-
térzen temé-alkalmával; levő parkból és embersz-koponyákat koporsóra is-lyeztek más-alsó rétegek-vidék keletke-
adatokat leszn-ményt, mely-kes módon-nőségét.

— Ö-törvényeséki-32 éves kor-Pestre szállit-órákor.

— Ha-nak. B o l z fiatal földes-hó 12-én elh-korában. Te-
kor helyezte-sirkertben le-M e d v e c z-lalát is ki f.-szenderült ő-
lesz. Beke l-

— A-helybeli ág.-e l s 101 ik-mint magyar-úrvacsora is-
— T-
tegnap ma e-igérkezik, nem igen k-

— Iga-mint a nagy-összedörzöl-a természet-kezeit hátra-kályhának.

Ujdonságok.

— Hangverseny Őcsődön. Mint értesülünk, érdekes hangversenyre készülnek a farsangon. A nemes időöltésre alakult „uri bandán” kívül — melynek ügybuzgó lelkes „vajdája” Weckerle, gyógyszerész úr, — Györy Gizella k. a. soló-éneke, ifj. Oláh Antal zongorajátéka s egy rövid egy felvonásos vígjáték teszik változatosá a hangverseny programját. Előadás után természetesen táncz fog következni. Kívánjuk hogy siker tekintetében ne maradjon hátrább az emlékezetes tombola-estélynél.

— Karácsonyi bazárok. A Karácsonyi ünnepek közeledtével a „krisztkindi” a kis Jézus, a jó gyermekek igazlelkű barátja — persze a mamák személynében — megindul, hogy valóságos örömmünneppé tegye nagyok és kicsinyek számára azt a napot mely miként a nóta is mondja, esztendőben csak egyszer esik — a szeretet ünnepét. Valóságos népvándorlás folyik az évek óta ismeretes karácsonyi bazárok körül. A Silberstein- és Nyacsik-féle kereskedés beülnek egy-egy igazi kis műkiállításnak, amint egymásra van ott halmozva a sok értékes és diszes ajándéktárgy. Lapunk kiadójának Szikes Anlatnak könyvkereskedésébe is elküldte már a Jézuska a karácsonyi meglepetéseket azok számára, kik inkább gyönyörködnek a szellem alkotásaiban, mintsem a csecsebecsek muló csillogásában. Van itt képes könyv, verses könyv, album, író és rajzoló eszköz, szóval minden a mi teljessé teheti a kis iskolások, de még az izinké-pizinké kis emberkéknek is ünnepi örömet. Kresmarik Endre boltja pedig gazdagon felszerelve kínálja speciálitásait a legeslegapróbb nemzedéknek azon kis gügyölő apróságoknak, kik még madár nyelven értekeznek a kis mamával, kiknek legnagyobb öröme a baba, csecző, pipi s a jó pósalajos tudna, mifele volapük-hangzású portékák. Van tehát nagy választék; kiki feltalálhatja az övének leginkább megfelelő cikket, melylyel az Űdvözítő nevében segit egy időre felejteni az élet keserűségeit... Hat azoknak, kik keservesen nélkülözik az együttlérő szív jóságos melegét, mit küld a „Krisztkindi” karácsonyra, ki fakaszt halakonyet a reszkető szemekben, áldó mosolyt a halál rebegő ajkakon...?

— Nyilvános nyugtázás. Utóbbi közlésünk óta következő megrendelések érkeztek Varga József „Körösmenti Dalai”-ra: Mocsikóczy József Záráb — 3 példányban, Oláh Antal Őcsöd, Golán Samu Szarvas, Lencz István Szarvas, Gerber Miklós Szarvas, Badiócs Jóna B. Csaba.

— Az artézi kút furása úgy látszik érdekes adatokat szolgáltat városunk talajának megismeréséhez, s tájékoztat a felől, hogy mikor épülhetett a város piaczi körüli része. Hogy 60—70 évvel ezelőtt a piactéren temető volt az kiderült a Belicreyüt kövezése alkalmával; ugyanígy mikor a kath. templom mellett levő parkból a homokot kihordták egész rakás koponyát és embercsontot ástak ki. Most az artézi kút helyén eszközölt előzetes ásásoknál szintén találtak koponyákat és más emberi csontokat, sőt egy rozszant koporsóra is bukkantak, melyet a nagytemetőbe helyeztek másodszeri nyugalomba. Ha a furás majd az alsó rétegekben történik a felkerülendő földnek e vidék keletkezési idejének meghatározására igen fontos adatok lesznek s előre érdeklődéssel várjuk az eredményt, mely ily furások alkalmával sokszor igen érdekes módon sejteti velünk a talaj alsó rétegeinek minőségét.

— Öngyilkosság. Kúrthy Gábor b. gyulai törvényszéki bíró f. hó 12-en reggel fűbe lőtte magát 32 éves korában. Holttestét szülői kívánságára Budapestre szállították s ott temették el tegnap d. u. 4 órakor.

— Halálozás. Nevezetes halottja van városunknak. Bolza Béla gróf, huszárszázados, Szarvas város fiatal földes urának Bolza Géza grófnak testvérbátyja f. hó 12-én elhunyt tüdőgyulladásban Bécsben. 35 éves korában. Tetemét hazra szállítatván ma d. u. 3 órakor helyezték örök nyugalomra a szarvasi róm. kath. sírkertben levő családi sírboltba. — Gyászlap hirdeti Medveczky József kiérdemült gyógyszerésznek halálát is ki f. hó 13-án tevékeny életének 80-ik évében szenderült örök álmra temetése ma d. u. 3 órakor lesz. Beke hantvaikra!

— A 101-ik esztendő. Mult vasárnap ülte a helybeli ág. h. ev. egyház a templom-felszentelés 101-ik évfordulóját, mely alkalommal úgy tót mint magyar istentisztelet tartott. A tót istentiszteleten úrvacsora is kiosztott.

— Téli vásár. Városunkban az idei téli vásár tegnap ma és holnap tartatik, mely szintén oly népszerűnek ígérkezik, mint rendszeren szokott lenni, bár az időjárás nem igen kedvező kocsin való utazásra.

CSARNOK.

Az égben.

— Igazi decemberi idő, — szolt Szent Péter, a mint a nagy mennyei elfogadóterembe belépett; kezeit összedörzsölve, hosszú léptekkel merre végig nehányszor a termet, végre a nagy majolika-kályha előtt megállott, kezeit hátra téve, háttal fordult a ropogó tüztől izzó kályhának.

Halk csend uralkodott a modern iklészel berendezett teremben. A hatalmas tölgyfaasztal teljesen el van borítva különféle politikai, társadalmi és szépirodalmi lapokkal, körülötte néhány isten foglal helyet, elmerülve egyik másik hírlap olvasásába.

Egyik sarokban a Szerelém istenasszonya ül, kezében a „Magyar Figaró” legújabb számával, neha néha feltekint s megbotránkozólag rázza fejét, valami ilyesfélét mormog: „Mégis megátalkodott rossz ember lehet az a Sztanelló!”

A másik sarokban az Igazság istenasszonya ül: komoly, méltóságteljes alak, nagy sötét s bizalmat gerjesztő szemekkel, éppen a hivatalos lap legújabb számában lapozgat.

Középen a nagy asztal körül sorban a Jóság, Irigység, Munka, Halál stb. istenei ülnek. De valamennyi arczán bizonyos bagyadság látszik, talán névnapon, disznótorban vagy valami családi ünnepélyen lehettek az estve s bizonyára későn találtak lefeküdni.

A nagy csendet Szent Péter töri meg, rá gyujt s öblös tálékpipájára, egyet-kettőt köhint s így szolt:

— Képzeltétek, mily különös esetem volt az éjjel.

— Mi az? mi az? — kérdeik többen.

— Ugy három óra tájon lehetett az idő — folytatá Szent Péter, — mikor valaki erősen megrázta a kaput.

A halál e szavakra feltekintett.

— Ki az? — kiálték rá megröszlen.

— En vagyok. — szolt az ismeretlen síró hangon a te legszerencsésebb szolgád.

— Mi járóban vagy, — kérdém aztán.

— Könyörülj rajtam, bocsáss be — esdekelte az idegen — óh én nagyon szerencsétlen vagyok, önközemmel ottam ki földi életemet.

A halál nyugodtan olvasott tovább.

— Ugy? Öngyilkos vagy, és mégis itt merészelsz zörgötni s engem edas álomban haborgatni?

— Bocsáss be, kérlek, óh nagy okom volt nekem arra.

— Az öngyilkosságra soha sincs elég ok, — felelém, — különben halljam, mi bajod volt?

— Oh én szerencsétlen — fultokolt az idegen, — későn nyujtottam be pályázatomat a szarvasi közjegyzői állomásra s ezért elutasítottam, pedig biztosan en nyertem volna el. Kell-e ennél nagyobb ok az öngyilkosságra?

Lassu moraj keletkezett a teremben, itt-ott gúnyos arczmozdulatok voltak láthatók.

— Apropos! — kiált az Igazság, ama pályázat határideje valóban leteit, ideje lesz határozunk felette, ki legyen a nyertes.

— Helyes! — mondák többen.

— Hányan is pályáztak — folytatja az Igazság — keresztek elő a hivatalos lap mult heti számát.

Nagy mozgás támadt erre, mindenki a lap keresésére indult, mohó kíváncsisággal hanyták szét az asztalra heverő hírlapokat, de a kívánt példány csak nem került elő.

— Tudiam, hogy elszórtatok, — szolt az Igazság, — bizonyosan tüzet gyujtott vele valaki.

— Peter szokott elfeledtet csinálni, — évelődék az Irigység, — a multkor szeméimmel láttam, a mint a „Békésmegyeri Közlöny” legújabb számából fűdibuszt csinált s pipára gyujtott vele.

— Uraim! Térjünk a tárgyra — szolt most közbe a Jóság — nem oly lényeges a pályázók névsora, különben is én azt hiszem könnyű lesz határozunk mert hisz az én ügyvedemmel érdemesebb embert erre az állásra nem képzelték.

— A te ügyvéded! ha, ha, ha, — nevettek valamennyien, maga Szent Péter is. No annál már az én alispánom sokkal jobban megérdemelné; okos, derék, ügyes ember, szolt elragadtatással Szent Péter, s a mi fő, négy izben zónázott fel Budapestre ez ügyben.

— Hat az én főispánomat figyelembe sem vennétek? Vágtok most közbe a Bölcsesség, — gondoltatok meg fő! fő!

— No csak hadd fõjõn! szolt az Irigység. — Leginkább megilleti ezen állás az az én ügyvedemet, ki törvényes örökös is, s mellette már hat lele Budapestnek lakik családjával naponta audientiaira megy a Miniszterhez. En emberem mellett a legvégsőig kardoskodni fogok. Reményilem magatok is betájtátok hogy...

— Nem látunk semmit, — kiáltánakegyszerre többen. Újjon le a fiskálisával kit még a „Szarvasi Lapok” nyílt terében sem ajánlanak kellő melegséggel; hiszen emlékezhetek rá.

— Nem kell! Nem kell! Eljen az alispán! Eljen a bíró! Abzug! Nem kell! Zivió! Hoch!

Oly óriási zúg — zavar s éktelen lármá keletkezett erre a teremben, hogy becsületére vált volna még a magyar parlamentnek is.

Végre az Igazság hogy a botránynak elejét vegye felállt, s erős dörgő hangonkiáltott közbe

— Uraim!

Egyszerre nély csend lett a teremben.

— Halljuk! Halljuk! az Igazság beszél!

— Ne engedjétek magatokat a szenvedély tüze által elragadtatni, monda az Igazság bekítő hangon. En jól megfontolva a dolgot, magamban már el is határoztam, hogy ezen állomás betöltésére az én 13 év óta albirói állomásban levő pártfogoltamat fogom legelső sorban ajánlani. Azt hiszem a neve, s érdemei ismeretesek a többség előtt nem szorulnak bővebb fejtegetésre. Tekintethe veendő s előnyül tudandó be hogy csak két izben volt Pesten a kivételes ügyben.

— Igaz! Ugy van! — szoltak többen.

— No tehát, határozunk el, s egyhangulag kiáltjuk ki: Eljen az Igazság bírójá!!!

— Eljen, eljen, — kiáltának egynehányan.

— Hó, megálljatok! — szolt az Ártatlanság istenője. Tiltakozom ellene, hogy ez az ember a legkisebb-kegyben is részesíttessék.

— Miért? Miért? — Kérdezték valamennyien megbotránkozva.

— Nagy okom van haragudni reá s minden hoz zártározóra. Képzeltétek, van annak az embernek Pesten egy haszontalan, semmirevaló testvér-öccse. Egy nagy Don-Juan, egy második Bukovai, kiért nekem néha egész ójszakákat kell átírvrasztanom, örködöm:

mert ha ezt nem teszem: úgy legártatlanabb leánykáimat kezdi ostromolni szerelmi ajánlatokkal. Viszonyt viszonyra köt és old. Minden nap mas Flamme Egyik Rendez-Vous a masikat ért szóval szaz ember sem okoz nekem oly sok keserűséget, mint éppen ez az egy. Tiltakozom ellene, hogy testvér-bátyja szarvasi közjegyző legyen.

— Kérem, kérem, szolt az Igazság, nisz ina már még az apák bűnéért sem bűnhődik a fia, s itt most az öccs hibáért a bátya lakoljon? Ez nem volna igazság. Ezt nem engedem. A rakoncátlan fickót ledeségéért azzal büntetem, hogy majd családeletemben az asszony fogja viselni a kalapot. De bátyja — közjegyző lesz!

— Oh, nem, nem ezt nem engedjük, kiabáltak valamennyien. Igaza van az Ártatlanságnak lakoljon öccse hibáért; különben emlékeztetek csak vissza e tekintetben, a bíró ifjúkori életében is akadtok egynehány szuró szálkára.

— Nem kell! Nem kell! Eljen az én alispánom!

Eljen az én főispánom! — hangzék minden oldalról!

— Pszt! — piszt szolt halkán az Igazság... —

Már határoztam.

— Ki az? Ki az? Halljuk!

Az Igazság gondolatokba merült.

— Pszt, pszt! Holnap megmondom, előbb beszél-nem kell Deziderius-u. RIP-RIP.

Szerkesztői üzenetek.

Bolygó Kondoros. Gondolatolvasással foglalkozok-e? Ha igen, találd ki mit var a szerkesztőség tőled a csotortok delutáni postával?

Ücsödre. Névtelenül beküldött közremenyeket nem vehetünk figyelembe

D. G. Békés Kiszódom a szives meghívást, ha csak lehet módját ejtem

Nyiltér.

E rovatban közlöttekért nem vállal felelősséget a Szerk.

Sipos Soma nyilatkozatára annak dacára hogy a pártatlan közönség már eleve is elítélte s nevezett oktalannul túlbő-üöm midőn jelen válaszonnak közzété telével járó költségek fedezésére is mellátom, mégis mellőzhellenek tartom legelább röviden a tőle atvelt hangon nem nyilatkozni.

Hogy irodai masoló — pláne szolga — lettem volna azt megdönti volt főnököm által kiáltott s kezem közt levő három elismerő bizonyítvány melyek közül a legutolsó keletti melynek belterekéért leginkább vagyok halára kötelezve épen Sipos Soma fogalmazta s megdönti ez időszerűen hasonlóságben alkalmaztatam.

Hogy Sipos Soma ezelőtt néhány héttel valóban kénytelen volt ugynevezett irodájából kiutasítani — de nem szivarcsukaként kidobálni — ezen nem csodálkozom mert hisz évek óta volt alkalmam szemlélni hogy józsa követeléseiket kéri hitelezőivel szemben mindig ugyanezt az eljárásit gyakorolta tehát esetemnél csak egyenlőséghez maradt következetes: ilyen embertől kunyorálni nem szoktak!

Azt pedig teljes nyugalommal bocsájtom a t. közönség ítélete elé, hogy keletünk közül melyikünk eita évek során át a kegyelem kenyerét nem Sipos Somaéknak mert hisz ők eddigelé még „megukná” köztudomás szerint nem voltak hanem jó emlékünek. Sipos S. úrnál: én-e ki a 20 frinyi szerény havidíjért munkásságonnal nagyon is megszolgáltam vagy Sipos Soma ki nyomorult tehetetlenségében családjával együtt főnököm végső órájáig s annak utolsó krajczára fölemésztéséig konyháján elősködött? Meglehet oktalán eszjárás a közönség ítélete előtt elbizakodottan megnyugodnom, de én még is azt hiszem, ez ítélet előtt nem en lesznek kénytelen piúlni, s itt megengedheti Sipos Soma kijelentnem hogy halátlanabbnak tartanám őt a lévesszettebb kutyánál ha ezt a tényit jó alya emlékére el nem ismerné, hanem annak gyalázatos megtagadásával nyomorult szipolyozásai után egykori főnököm emlékeit megszenteltelenítené. Ily elvetemültéssz nem korbacsolásra — lebunkozásra való.

Szarvas 1889 decz. 4. Ádám János.

Felelős szerkesztő: Varga József.

585 szám, 1889. vég.

Árverési hirdmény.

Alulírott kiküldött bir. végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy a szarvasi kir. járásbírósnak 1889 évi 3023 számú végzésével Dr. Salacz Oszkár ügyvéd által képviselt Reguli Pál felperes részére Jámor Ferencz alperes ellen 100 frt követelés és jár. erejéig elrendelt bízt. és kiell. vhajtás folytán alperestől lefoglalt 589 frtra becsült ingóságokra, a szarvasi kir. járásbírósnak 3662 számú végzéssel az árverés elrendeltétvén, annak s az összes felülfoglaltatok követelése erejéig is a mennyiben azok törvényes zálogjogot nyertek volna, Kondoroson a község házban leendő megtartására határidőül 1889. december hó 24. napján d. e. 10 órája tüzetik ki, a mikor a bírólilag lefoglalt kész férfiruhák, varrógépek és egyéb ingóságok a legtöbbet igényrőnek készpénz fizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Felhivatnak mindazok, kik az elárverzendő ingóságok vételárából a végrehajtó követelését megelőző kielégítettséghez tartanak jogot, a mennyiben részükre foglalás korábban eszközöltetett volna, és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéséig alólrít kiküldöttéül vagy írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

A törvényes határidő hirdménynek a bírósnak tábláján kifüggesztését követő naptól számított. Kelt Szarvason 1889 december 9.

TERRAY LÁSZLÓ kir. bir. végrehajtó.

BUDAPESTI HIRLAP

Szerkesztők és laptulajdonosok: Csukási József és Rákosi Jenő.

30.000 példány.

Előfizetési árak: Egész évre . . . 14 frt | Negyedévre . . . 3 frt 50 kr
Félévre . . . 7 frt. | Egy hónapra . . . 1 frt 20 kr

Egyes példányok minden újságelárusítónál.

Még december hóban kezdjük meg **Beniczkyné-Bajza Lenke** legújabb két kötetes regényének közlését, melyet a népszerű író most ír a „Budapesti Hirlap” számára.

A regény címe:

„T Ű Z B E N.”

Január 1-sejével belépő új előfizetők a lapot, már a karácsonyi rendkívüli számtól kezdve, kapják az új regény eljével együtt.

A „Budapesti Hirlap” kiadó-hivatala: Budapest, IV. kalap-utca 16.

Karácsonyi és újévi ajándékok.

Alólirott tisztelettel értesíti a nagyérdemű közönséget, miszerint a küszöbön álló ünnepek alkalmára egészen új és díszes

a j a n d é k t á r g y a k a t

szerzett be, valamint igen kedves karácsonyfa díszítést. — Ugyancsak különböző nagyságú karácsonyfák szintén kaphatók a legjutányosabb árak mellett. Szíves pártolást kér

1-2 KRCSMÁRIK ENDRE.

Ózv. Deák Ignáczné Nagytemető utcában piac-terhez közel levő házában az italmérségi helyiség lakással együtt újévtől az az 1890-től hasznosbérbe bármilyen fizetésnek kiadó. 3-3

H i r d e t é s.

Nagytemető utcában levő házam kedvező feltételek mellett eladó, esetleg Szent György napjától bolt-helyiséggel együtt több évre hasznosbérbe kiadó. 2-3

Lavátka Béla.

Karácsonyi és újévi ajándékok.

Van szerencsém a n. é. közönség becses figyelmét a kereskedésben levő karácsonyi és újévi ajándéktárgyakra felhívni, u. m.

Ifjúsági iratok díszkötésben, albumok, emlékkönyvek, díszes képeskönyvek, (minden alakban) díszes dobozokban levélpapírok,

Szakácskönyvek, díszes tentatartók, újévi kártyák, stb., stb.

Karácsonyi és újévi ajándékokra alkalmas

A n. é. közönség becses pártfogását kérve vagyok
Eszarvason, 1889. decemberhó. Teljes tisztelettel
SZIKES ANTAL.

Karácsonyi és újévi ajándékok.

H i r d e t é s.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség szíves tudomására hozni, miszerint mi az ottani jóhírnevű kereskedő cégnek

Réthy Sándor urnak

eredeti és kifogástalan **doboz-théának és palack-rumunkban** egy dúsan felszerelt eladási raktárt átadtunk. Az eladás budapesti eredeti árakon történik. Együttal biztosítjuk a n. é. közönséget, hogy mindenkorai fölörkésésünk leendő, kifogástalan minőségű árúk pontos kiszolgáltatása által általános teljes megelégedést kiérdemelné.

Kiváló tisztelettel

DIETRICH és GOTTCHLIG

és, és kir. udv. szállítók és thea és rum nagy. ker. BUDAPESTEN.

„KÉPES CSALÁDI LAPOK”

Szépirodalmi és ismeretterjesztő képes hetilap.

Felhívás a művelt magyar olvasó közönséghez!

A „Képes Családi Lapok” jelenleg már az ország minden vidékén, a legtöbb művelt magyar közönség rendes házi barátja. Közkedveltséget és elterjedtséget az által ért el, hogy mindig hazafias irányban s úgy van szerkesztve, hogy a **serdülő leánykának** is bátran a kezébe lehet adni s e mellett az **atyák, anyák és nagyanyák** is mindig megfelelő szórakozást és hasznos olvasmányokat találnak benne. — A „**Hölgyek Lapja**” című mellékletünk, a nők hű tanácsadója és szellemi titkára, a háztartás, a gazdaság, a ke. tészet, a konyha, házi orvos, házi állatok és a **dívat** köréből megbecsülhetetlen közleményekkel kedveskedik. A „Képes Családi Lapok” képei, a legelső művészek esetjének köszönik létüket. A „Képes Családi Lapok” a lehető legjobbat igyekszik nyújtani s hogy hivatásának megfelel, azt legjobban bizonyítja immár **11 évi fennállása**, mit hazánkban egyetlen egy hasonló irányú lap nem volt képes elérni. Minden laphoz egy külön, könyvvé köthető **regény-melléklet** van csatolva, mely évenként 3-4 legjobb írónktól származó becses regényt képez.

Előfizetési árak a „Képes Családi Lapok”, „Hölgyek Lapja” című divattal s „Regény” melléklettel együtt: egész évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr. Előfizetést (a hó bármely napjától) elfogad a „Képes Családi Lapok” kiadóhivatala, Budapest, V., Nagy korona-utca 20. sz.

A „Képes Családi Lapok” heti lapból **mutatványszámokat ingyen és bérmentve** küld a kiadóhivatal mind azoknak, a kik ez iránt legzélszerűbben levelezőlapon hozzá fordulnak.

Teljes számu példányokkal még mindig szolgálhatunk.

A „Képes Családi Lapok”

szerkesztősége és kiadóhivatala
Budapest V., nagykorona-utca 20. sz.

Birtok eladás.

Terehalmával határos szentesi területen fekvő 1150 holdas szántó-, kaszáló- és legelőből álló birtok egészben vagy részben is igen kedvező fizetési feltételek mellett eladó.
Venni szándékozók jelentkezhetnek alólirottánál.

Dobosfy Béla.

ENTREPRISE DES POMPES FUNEBRES
első temetésrendező intézet

Magaé kitüntetés Herezeg Karageorgevics Sándor fejedelem eltakarításáért. **ARADON.** Magaé elismerés Ó Excellenciája Bonnat Sándor ceszári püspök eltakarításáért.

Rendez temetéseket a legmagasabb díszletezéssel az ország bármely részében.
Raktáron tart 500-nál több ércokoporsót.
Szállítat hullákat a bel- és külföld minden irányában előre meghatározott díjért.
Az intézet épül az Aradon kívül lakó főnemesség, valamint a földbirtokosság és a t. közönségnek a bekövetkezett halálesetét azonnal távirattal bejelenti.
Arada az Entrepriisenek Szabadság-tér 20-ik szám alatt,
miféle is az intézet egyik tisztviselője azonnal oda utazik, magát igazolja és minden szükséges intézkedést megtesz anélkül, hogy ezért a t. gyászoló feleknek külön költség okoztatnék.

Hirdetmény.

Van szerencsém tisztelettel tudomásul adni, hogy üzletembe karácsonyi ajándéku alkalmas tárgyak, valamint igen szép választékú gyermekjátékok érkeztek, melyek közül megemlítésre méltónak tartom a „Telkibányai” utánzott igen csinos Majolika-edényeket; játékok közül a „Richter” fele építő köveket; továbbá teljes választékban vannak **fa, porcellán, ivorin, viasz, öltözött, öltözetlen, beszélő és alvó babák, porcellán, pléh és faedények, járó kutyák, fa, barchett és papír masche állatok, s több hasznos és mulattató játékok.**

Egyidejüleg ajánlok férfi **Jäger** alsó ingeket, férfi-, női-, gyermek **kesztyűket és harisnyákat**, különféle kötő és himező **pamutokat**, ugyszintén ajánlom **fűszer és csemege** raktáromat, a hol mindég minden a legjobb minőségben kapható. — Szíves megrendeléseket gyorsan és pontosan teljesítek, előnyös árak és szolid kiszolgálás felől tisztelt megrendelőimet biztosítom.

Kiváló tisztelettel

Nyácsik Soma utóda.